15/10/2019

10-ГОДИШЊИЦА УПОКОЈЕЊА ПАТРИЈАРХА ПАВЛА

У порти манастира Раковице испред гроба патријарха Павла у присуству скоро хиљаду поклоника из Београда и Србије одржана свечана духовна академија поводом 10-годишњице његовог упокојења. Говорили су протојереј-ставрофор др Саво Јовић, главни секретар Светог Архијерејског Синода; др Љубомир Ранковић, уредник Гласа Цркве; и свештеник Александар Милутиновић, парох из Ресника и свештенослужитељ манастира.

Програм је водио глумац Лепомир Ивковић. У програму су учествовали ученици ОШ Никола Тесла и чланови Центра за културу из Раковице, који је у сарадњи са манастиром припремио академију.

У свом обраћању протојерej-ставрофор др Саво Јовић истакао је да патријарховање “Свеца који хода” одликује напор да брод Цркве и народа води јеванђелским путем, онако како је то пре осам векова чинио Свети Сава. Патријарх Павле је после Бога највише волео свој народ. Али не по сваку цену. Цитирао је његове заветне речи, изговорене у недоба ратних страхота: Када бих био последњи Србин, пристао бих да нестанем само да не буде злочина. Пристао бих да нестане, не само велика, него и мала Србија и сви Срби са мном, а не бих пристао на нељудство и нечовештво.

Протођакон др Љубомир Ранковић у свом емотивном говору цитирао је библијску реч: “Страшно је пасти у руке Бога Живога”, наглашавајући да је патријарх Павле из материне утробе дочекан на руке Бога Живога. Истакао је да је Патријарх целог живота ходио тесном и трновитом Христовом стазом. - Онај који је рођен у Кућанцима, постао је највећи бескућник, потуцао се од немила до недрага целог живота, да би се на крају телесно скућио у манастиру Раковици, а духовно у срцу и души свога народа и на живим небесима. Онај који ће постати духовни отац целог једног народа, остао је без оца још у колевци. Онај који је предодређен да буде поглавар Српске Православне Цркве – мајке српског народа, своју мајку није упамтио.

Цитирајући Достојевског да не треба гледати народе какви они јесу, него шта би желели да постану, др Ранковић је истакао, да је живот патријарха Павла идеал сваког Србина широм целога света и да је то велико знамење свенародног оптимизма и живе хришћанске наде у светлију и срећнију будућност Срба и Србије.

Свештеник Александар Милутиновић је истакао да живот патријарха Павла служи као вечни узор српским свештеницима и духовним пастирима, наглашавајући да није далеко дан када ће “Светац који хода” бити светац у календару наше Цркве на општу духовну радост васцелог Српства.

Свечаност је украсио својим присуством и песмом о патријарху Павлу народни гуслар Срђан Авдаловић и певачке групе Преображење и Прело.
pravoslavie.ru/srpska